

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระราชดำรัสเมื่อคราวเสด็จพระราชดำเนินไปในการประชุมทางวิชาการ เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๐๕ ณ หอประชุมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ความตอนหนึ่งว่า

ประเทศไทยนี้มีภาษาของเราเอง ซึ่งต้องห่วงแหน... เรามีโชคที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ ปัญหาเฉพาะในคานารักษาภาษานี้ก็มีหลายประการ อย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในทางออกเสียง คือให้ออกเสียงใหญ่ถูกต้องชัดเจน อีกอย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในวิธีใช้ หมายความว่าวิธีใช้คำมาประกอบประโยค นับเป็นปัญหาที่สำคัญ

จากกระแสพระราชดำรัสนี้ แสดงให้เห็นว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดช ทรงตระหนักในพระราชหฤทัยที่ว่า ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติไทย ย่อมมีความหมายต่อคนไทยมาก และแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงห่วงใยในการใช้ภาษาไทยเป็นอย่างยิ่ง

ภาษาเป็นเครื่องหมายอันสำคัญอย่างหนึ่งของประเทศเอกราช ประเทศที่เพิ่งได้รับเอกราชหลายประเทศ พยายามชวนช่วยสร้างภาษาประจำชาติของตนเอง เพราะการมีภาษาของตนเองใช้ทำให้คนในชาติเกิดความผูกพันกันค้ำจุนจิตใจ และมองเห็นความสำคัญของตนเองต่อประเทศชาติดังที่ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ กล่าวไว้ว่า "ชาติต้องมีภาษาของตนเอง"

๑ เฉลิมศักดิ์ ศิลภาพร, "บันทึกการเสด็จพระราชดำเนินพระราชทานพระกระแสพระราชดำริ เรื่องปัญหาการใช้คำไทย," วรรณศิลป์ปริทัศน์, (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บรรณกิจ, ๒๕๑๘), หน้า ๑๐ - ๑๑.

...การขาดภาษาเป็นการขาดเอกลักษณ์ที่สำคัญอย่างยิ่ง การมีภาษาของตนเองใช้ในกิจการ
การของตน ทำให้คนในชาติสำนึกว่าแต่ละคนเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของชาติของตน"^๑

ภาษาของชาติโดยอมแสดงให้เห็นถึงความเจริญงอกงามทางวัฒนธรรมของชาตินั้นได้ เพราะว่"ภาษาแต่ละภาษาย่อมมีความสมบูรณ์ในตัวเอง แมว่ภาษานั้นจะมีคำเพียงไม่กี่พันคำ ก็สามารแสดงออกถึงความรู้สึก ประสบการณ์ และวัฒนธรรมของภาษานั้นได้อย่างสมบูรณ์"^๒

ดังนั้นการทะนุบำรุงภาษา จึงเป็นการทะนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติให้รุ่งเรืองด้วย
ความเจริญงอกงามทางภาษาหาได้เป็น เครื่องกีดกันสัมพันธ์ภาพระหว่างชาติทั้งหลายไม่ ดัง
ที่พระองค์เจ้าธานีวัต ทรงกล่าวกับพระเจ้าวรวงศ์เธอกรมหมื่น นราธิปพงศ์ประพันธ์ว่า
"การบำรุงภาษาเป็นการบำรุงอารยธรรมอย่างหนึ่งและความเจริญทางภาษานั้น เป็นความ
เจริญทางสันติภาพ แมว่จะแผ่ไพศาลข้ามเขตแดนไปก็ไม่กระทบกระเทือนถึงการเมือง"^๓

การใช้ภาษาอย่างถูกต้องดีเป็นทางหนึ่งที่จะบำรุงภาษาไว้ให้มั่นคงในชีวิตประจำวัน
วันเราใช้ภาษาเป็นเครื่องมืออันสำคัญในการสื่อสารกัน ผู้มีความรู้ทางภาษาดีพอย่อมสื่อสาร
ได้ผลตามความมุ่งหมาย ตรงกันข้ามกับผู้ไม่มีความรู้ทางภาษาดีพอ นอกจากจะสื่อสารไม่ได้
ผลดีแล้ว ยังทำลายภาษาของชาติอีกด้วย

^๑ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, ภาษาไทยวิชาที่ถูกลืม, (กรุงเทพมหานคร: ชุมชุมส่งเสริมการใช้ภาษาไทย, ๒๕๒๐), หน้า ๒.

^๒ อุดม วโรตม์สถิตยศักดิ์, ภาษาศาสตร์เบื้องต้น, (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, ๒๕๒๓), หน้า ๑๓.

^๓ พระเจ้าวรวงศ์เธอกรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์, ภาษาวรรณคดี และวิทยาการ, (พระนคร: สำนักพิมพ์กวางหนา, ๒๕๐๔), หน้า ๑๐.

ด้วยเหตุดังกล่าวการสอนภาษาไทยจึงนับได้ว่าเป็นวิธีการสำคัญ หรือจะกล่าวได้
ไม่ผิดว่าสำคัญที่สุดในการที่จะช่วยให้เราทุกคนได้ใช้ภาษาของเราได้อย่างถูกต้อง^๑

ครูจึงมีบทบาทสำคัญที่จะให้ความรู้ทางภาษาไทยแก่นักเรียน เพื่อให้นักเรียนจะได้
ใช้เป็นแนวทางในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องต่อไป การสอนนักเรียนให้มีความรู้ทางภาษา
ไทยเป็นอย่างดีนั้น ครูควรสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของภาษาไทย
ตลอดจนกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษาไทย เพื่อให้ผู้เรียนยึดถือเป็นหลักในการใช้ภาษา ซึ่ง
เรียกว่าหลักภาษา ฐะปะนีย์ นาครทรรพ กล่าวว่ "หลักภาษาไทยคือระเบียบแบบแผนภาษา
ไทยที่มีไว้เพื่อให้ผู้ใช้ถือเป็นหลักร่วมกันในการใช้ภาษาให้ถูกต้อง"^๒

หลักภาษาไทยจึงเป็นหลักในการใช้ภาษาให้ถูกต้อง มีระเบียบแบบแผน การใช้
ภาษาอย่างมีระเบียบแบบแผนเป็นแนวเดียวกันนั้น ชี้ให้เห็นความมีระเบียบ ความสามัคคี
ของคนในชาติได้ทางหนึ่ง ดังที่ เจือ สตะเวทิน ไท่กล่าวไว้ว่า "ความเป็นอันหนึ่งอันเดียว
กันในการใช้ภาษา ย่อมเป็นของน่าส่งเสริมให้มีขึ้น ถ้าคนในชาติเดียวกันใช้ภาษาไม่ถักถักกัน
เราก็นับได้ว่าเรามีสามัคคีธรรมในการใช้ภาษา...ทำให้ภาษาไทยมีเอกภาพยิ่งขึ้น"^๓

^๑ รongรัตน อิศรภักดี และเทือก กุสุมา ณ อยุธยา, "คำนำ" ตำราชุดครูประกาศ-
นียบัตรครูมัธยม ภาษาไทยตอน ๑ วิธีสอนภาษาไทย, (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๑๕),
หน้า ก.

^๒ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ, "การสอนหลักภาษาไทย," คู่มือครูวิชาภาษาไทย, (พระ
นคร: โรงพิมพ์มงคลการพิมพ์, ๒๕๑๒), หน้า ๕.

^๓ เจือ สตะเวทิน, ภาษาไทยนอกห้องเรียน เล่ม ๒, (กรุงเทพมหานคร: โรง
พิมพ์สุทธิสารการพิมพ์, ๒๕๑๕), หน้า ๓๒.

สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย ไก่กล่าวถึงความสำคัญและประโยชน์ของหลักภาษาไว้ว่า หลักภาษาช่วยให้นักเรียนไทยใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทั่วประเทศ หลักภาษาช่วยอนุรักษ์ภาษาไทยอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติให้คงอยู่ตลอดไป หลักภาษาช่วยให้นักเรียนออกงานอย่างมีระเบียบแบบแผน การสอนหลักภาษาที่ดีจะต้องให้นักเรียนเกิดความสุขสนทนากับภาษา และมีความมกงามทางภาษามากขึ้น นักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้ทางภาษาก็ใฝ่ใจที่จะศึกษาค้นคว้าทางภาษาในชั้นสูงต่อไป^๑

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าหลักภาษามีความสำคัญอย่างหนึ่ง ฐะปะนีย์ นาครทรรพ กล่าวไว้ว่า หากขาดหลักภาษาเสียแล้วก็เท่ากับขาด "บรรทัดฐาน" ของภาษา จะเป็นเหตุให้มีการใช้ภาษาอย่างบกพร่อง ผิดพลาดและไขว่เขว นานไปก็จะทำให้ภาษาเสื่อมสลายไปได้^๒

การเรียนการสอนหลักภาษามีปัญหาหลายประการที่ทำให้ทั้งครูและนักเรียนเกิดทัศนคติที่ไม่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับวิธีสอน ครูมักเน้นด้านความรู้ให้นักเรียนท่องหลักเกณฑ์ข้อบังคับต่าง ๆ มากเกินไป โดยไม่คำนึงถึงบรรยากาศในการเรียน ทำให้นักเรียนเห็นว่าหลักภาษาเป็นวิชาที่ไม่น่าเรียน การสอนของครูจึงไม่ได้ผลเท่าที่ควร ครูภาษาไทยมักชอบสอนนิยายวรรณคดีไทยมากกว่าหลักภาษา ทั้งนี้เพราะเนื้อหาของวรรณคดีไทยมีความสนุกสนานดึงดูดความสนใจของนักเรียนอยู่แล้ว ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ ไก่กล่าวว่า ความบกพร่องในการสอนภาษาไทยที่สำคัญที่สุดคือ การขาดความเอาใจใส่และความพยายามในอันที่จะค้นหาวิธีสอนที่ได้ผลและการผลิตวัสดุอุปกรณ์ไม่ก้าวหน้า^๓

^๑ สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย, วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา, (ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒), หน้า ๑๖๘ - ๑๖๙.

^๒ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ, "การสอนหลักภาษาไทย," หน้า ๕.

^๓ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, ภาษาไทยวิชาที่ถูกลืม, หน้า ๔.

จากรายงานการวิจัยเกี่ยวกับวิชาภาษาไทยพบว่า ครูใช้วิธีการสอนแบบบรรยายมากที่สุด และขาดเทคนิคที่น่าสนใจในการสอน นักเรียนต้องการให้ครูจัดกิจกรรมประกอบการเรียนและกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้มากขึ้น ครูบางคนสอนโดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างของนักเรียนแต่ละคน โดยใช้วิธีสอนเหมือนกันทุกห้อง เมื่อครูไม่มีจิตวิทยาในการสอน ไม่เข้าใจเด็ก โดยเฉพาะเด็กวัยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ทำให้นักเรียนที่เรียนเก่งเกิดความเบื่อหน่าย และเด็กที่ช้าเรียนไม่ทันเพื่อน นักเรียนจึงไม่เห็นความสำคัญและประโยชน์ของการเรียนภาษาไทย จากการวิจัยของ รัชฎาพรรณ เศรษฐวัชณ์^๑ และคำรง กล้าพพร^๒ พบว่านักเรียนไม่สนใจเรียนวิชาภาษาไทยเนื่องจากวิธีการสอนของครูไม่ดี การอธิบายของครูบางคนเข้าใจยาก น่าเบื่อ บรรยายากสเคร่งเครียดไป และขาดอุปกรณ์การสอน ประสงค์ ราชณสุข^๓ พบว่า ครูที่สอนภาษาไทยด้วยเหตุผลใดก็ตาม ถ้ามีเหตุผลที่ว่าสมัครสอนโดยไม่มีใจรัก รวมอยู่ด้วยแล้ว ครูที่ทัศนคติไม่ดีนี้จะสอนไปวันหนึ่ง ๆ โดยไม่ปรับปรุงตนเองและวิธีสอนของตนให้มีประสิทธิภาพขึ้นแต่อย่างไร

วิชาภาษาไทยเป็นวิชาพื้นฐาน ที่จะนำนักเรียนไปสู่ความแตกฉานในวิชาการต่าง ๆ แม้แต่การเรียนวิชาภาษาต่างประเทศ บางครั้งก็จำเป็นต้องใช้ภาษาไทยด้วยเหมือนกัน หากนักเรียนขาดความสนใจวิชาภาษาไทย โดยเฉพาะวิชาหลักภาษาแล้วก็จะอาจทำให้นักเรียนผู้นั้นบกพร่องในการใช้ภาษา หรือเกิดความไม่พอใจในภาษาประจำชาติของตน ทอดทิ้งภาษาให้เสื่อมโทรมอย่างน่าเศร้าใจ

^๑ รัชฎาพรรณ เศรษฐวัชณ์, "ทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัดสมุทรสงครามที่มีต่อวิชาภาษาไทย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๖)

^๒ คำรง กล้าพพร, "ทัศนคติของนักเรียนฝึกหัดครู ป.กศ. ที่มีต่อวิชาภาษาไทย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๗)

^๓ ประสงค์ ราชณสุข, "ทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดพระนครและธนบุรี" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, ๒๕๐๖)

จุดประสงค์สำคัญของการสอนหลักภาษาไทยนั้น ก็เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจกับภาษาของตนเองยิ่งขึ้นและให้เกิดสมรรถภาพเชิงสังเกต ซึ่งเป็นสมรรถภาพที่สำคัญในการดำรงชีวิต ฉะนั้นจึงมีบ้างควรที่จะทำให้นักเรียนเกิดความงุนงง ซึ่งเป็นการทำให้นักเรียนเบื่อหน่าย^๑ หลักภาษาเป็นวิชาที่ยากและนักเรียนไม่มีใครให้ความสนใจ ครูจึงควรที่จะพยายามสร้างบรรยากาศ จักกิจกรรมต่าง ๆ ที่น่าสนใจและสนุกสนาน ทั้งนี้เพื่อปลูกฝังให้นักเรียนมีใจรักและเกิดศรัทธาในวิชาหลักภาษา เมื่อนักเรียนมีศรัทธา นักเรียนก็จะตั้งใจเรียน ร่วมกิจกรรมเป็นอย่างดี และเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง^๒

✓ อัจฉรา ชิวพันธ์ ได้เขียนไว้ในหนังสือ "คู่มือการสอนภาษาไทยกิจกรรมการเล่นประกอบการสอน" สรุปได้ว่า กิจกรรมการเล่นช่วยพัฒนาความคิดของนักเรียน ช่วยส่งเสริมทักษะการใช้ภาษา ช่วยฝึกทักษะทางภาษาและทบทวนเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ให้ประเมิณผลการเรียนการสอน ใ้หน้าเข้าสู่บทเรียน เสริมบทเรียน นักเรียนเกิดความสนุกสนานและความเพลิดเพลินอีกด้วย^๓

กล่าวได้ว่าการสร้างบรรยากาศในการเรียนที่น่าสนใจและสนุกสนานทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีในการเรียนหลักภาษา และเกิดการเรียนรู้ตามที่ครูมุ่งหวัง

^๑ กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ, คู่มือการสอนวิชาหลักภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เล่ม ๑, (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, ๒๕๒๑), หน้า (๑).

^๒ สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์ทรัพย์, วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา, หน้า ๑๗๓.

^๓ อัจฉรา ชิวพันธ์, คู่มือการสอนภาษาไทย กิจกรรมการเล่นประกอบการสอน, (โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๑), หน้า ๔ - ๕.

Thomas Daniels Yawkey กล่าวไว้ว่า การเล่นเป็นการรวมความรู้ และการเรียนเข้าด้วยกัน ผลของการเล่นจะช่วยเพิ่มความสามารถในการเรียนและเพิ่มพูนความรู้ที่จะทำได้อย่างปัจจุบันและตรงกับสภาพที่เป็นจริง^๑

นอกจากกิจกรรมการเล่นหรือเกมแล้ว "เพลง" ก็ใช้ประกอบการสอนหลักภาษาได้ เพราะเพลงมีประโยชน์ที่จะนำเข้าสู่บทเรียน ใช้ดำเนินการสอน ใช้สรุปบทเรียน ใช้ฝึกทักษะทางภาษา ใช้ประเมินผล ใช้เสริมและย้ำบทเรียน นอกจากนักเรียนจะสนุกสนานเพลิดเพลินแล้ว ยังได้ความรู้อีกด้วย^๒

จากแนวคิดดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยคิดจะทดลองวิธีสอนหลักภาษาไทยโดยการใช่เกมและเพลงมาประกอบการสอน โดยมุ่งหวังว่า เกมและเพลงจะสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียน และนักเรียนจะเกิดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนด้วย อันจะเป็นแนวทางให้ผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจในภาษาของชาติ และช่วยกันสืบทอดมรดกทางภาษาอันล้ำค่าของบรรพบุรุษต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- ๑. เพื่อทดลองสอนวิชาหลักภาษาไทยด้วยการสอนแบบบรรยายโดยการใช่เกมและเพลงประกอบการสอน
- ๒. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การสอนหลักภาษาไทยด้วยการสอนแบบบรรยายโดยการใช่เกมและเพลงประกอบการสอนกับการสอนแบบบรรยายโดยไม่ใช่เกมและเพลงประกอบการสอน

^๑ Thomas .Daniels Yawkey, "Why Play" Educational Research Quarterly 5 (Summer 1980): 77.

^๒ สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรรย์, วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา, หน้า ๒๕๐ - ๒๕๓.

๓. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นในเนื้อหาวิชาระหว่างการสอนแบบบรรยายโดยการใช้เกมและเพลงประกอบการสอนกับการสอนแบบบรรยายโดยไม่ใช้เกมและเพลงประกอบการสอน

ขอบเขตของการวิจัย

๑. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนโรงเรียนวชิรธรรมสาธิต กรุงเทพมหานคร ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๓ จำนวน ๒ ห้องเรียน ห้องเรียนกลุ่มควบคุมมีนักเรียน ๔๓ คน ห้องเรียนกลุ่มทดลองมีนักเรียน ๔๑ คน การแบ่งกลุ่มใช้คะแนนทดสอบความรู้พื้นฐานทางภาษาไทยมาเป็นเกณฑ์ตัดสิน โดยคะแนนเฉลี่ยทั้ง ๒ ห้องเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

๒. แบบทดสอบความรู้พื้นฐานทางภาษาไทย เป็นการทดสอบความรู้เรื่องหลักภาษาและการใช้ภาษา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ - ๖ แบบทดสอบชุดนี้ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

๓. การวิเคราะห์ผลการวิจัยจะคำนึงเฉพาะระดับสติปัญญาจากผลการทดสอบเท่านั้น

๔. เรื่องที่ใช้ทดลองคือบทเรียนบทที่ ๓ เรื่องไทรยางค์ ในหนังสือเรียนหลักภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เล่ม ๑ ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๒๑ ตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช ๒๕๒๑.

๕. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยการสอนแบบบรรยายโดยการใช้และไม่ใช้เกมและเพลงประกอบการสอนนั้น ถือความเที่ยง (Reliability) และความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) เป็นเกณฑ์สำคัญ

๖. ตัวแปรที่ศึกษามีดังนี้

๖.๑ ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่วิธีสอนที่มีอยู่ ๒ แบบ คือ การสอนแบบบรรยาย กับการสอนแบบบรรยายโดยใช้เกมและเพลงประกอบการสอน

๖.๒ ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่วลีสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทย กับความคิดเห็นในเนื้อหาวิชา

คำจำกัดความของคำที่ใช้ในการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการเรียนที่ได้จากการทดสอบนักเรียนหลังจากเรียนจบไปแล้วครั้งหนึ่ง กับเมื่อเว้นระยะไปประมาณ ๒ สัปดาห์อีกครั้งหนึ่ง

เกม หมายถึง กิจกรรมการเล่นเกี่ยวกับวิชาหลักภาษาไทย ที่มีผู้คิดไว้แล้วและ ผู้วิจัยคิดขึ้นเอง ใช้เวลาดำเนินการ ๑๐ - ๑๕ นาที

เพลง หมายถึง เพลงที่แต่งเนื้อร้องเกี่ยวกับวิชาหลักภาษาไทย โดยใช้ทำนอง เพลงไทยสากล เพลงลูกทุ่ง เพลงสากล หรือเพลงไทยเคิม เป็นเพลงที่ผู้แต่งไว้แล้ว และ ผู้วิจัยแต่งขึ้นเอง

การสอนแบบบรรยาย หมายถึง วิธีสอนที่มีครูเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน โดยมีอุปกรณ์และกิจกรรมประกอบตามสมควร

กลุ่มควบคุม หมายถึง นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบบรรยาย

กลุ่มทดลอง หมายถึง นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบบรรยายโดยการใช้เกม และเพลงประกอบการสอน

ข้อตกลงเบื้องต้น

๑. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่เคยผ่านบทเรียนเรื่องไวยากรณ์มาก่อน
๒. การวิจัยครั้งนี้ถือว่าแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นเชื่อถือได้
๓. เกมและเพลงที่ใช้กับกลุ่มทดลองนั้น เกมใช้ฝึกทักษะทางภาษาและประเมินผลการเรียน ส่วนเพลงให้นำเข้าสู่บทเรียน ใช้ดำเนินการสอน ใช้สรุปบทเรียน และใช้เสริมและย้ำบทเรียน

ข้อจำกัดของการวิจัย

๑. ผลการวิจัยครั้งนี้อาจมีการคลาดเคลื่อนได้ เนื่องจากนักเรียนไม่คุ้นเคยกับการเรียนการสอนด้วยวิธีบรรยายโดยการใช้เกมและเพลงประกอบการสอน
๒. ผลการวิจัยครั้งนี้จำกัดอยู่เฉพาะโรงเรียนวชิรธรรมสาธิต กรุงเทพฯ หากนำไปใช้กับโรงเรียนอื่นที่อยู่ในสภาพต่างกัน ผลอาจแตกต่างกันไปบ้าง

ความสำคัญของการวิจัย

๑. เป็นแนวทางที่จะช่วยให้ครูสามารถสอนหลักภาษาที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และทำให้นักเรียนเรียนอย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน
๒. เป็นประโยชน์แก่บุคคลทั่วไปที่สนใจเกี่ยวกับวิธีสอน
๓. เป็นแนวทางการวิจัยของผู้อื่นที่สนใจต่อไป

สมมุติฐานของการวิจัย

๑. ผลของการสอนหลักภาษาด้วยการสอนแบบบรรยายโดยการใช้เกมและเพลงประกอบการสอนกับการสอนแบบบรรยายโดยไม่ใช้เกมและเพลงประกอบการสอนแตกต่างกัน
๒. นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบบรรยายโดยการใช้เกมและเพลงประกอบการสอนจะมีความคิดทบทวนเนื้อหาวิชาได้นานกว่านักเรียนที่เรียนแบบบรรยายโดยไม่ใช้เกมและเพลงประกอบการสอน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย